

Proč se o Vánocích chodí do kostela v noci?

Vždyť ráno nebo navečer by to bylo pohodlnější. Mohli bychom všechny důvody shrnout do dvou hlavních. První důvod je skutečně časový, chceme si připomenout okamžik, kdy se narodil Ježíš Kristus v Betlémě a chceme se tomuto okamžiku co nejvíce přiblížit. Chceme také podstoupit nějaké to nepohodlí, protože i pro něho, pro Marii, Josefa i pastýře to nebylo pohodlné.

Druhý důvod je důležitější, jde o symboliku světla. V biblickém čtení slyšíme, že se při narození Krista objevilo světlo. Pokud se podíváte dobře na obrazy znázorňující narození Krista, tak velmi často malíři do svých obrazů zakomponovali světlo. Většinou bývá na obraze tmavá chýše nebo jeskyně, ale vevnitř je narozené dítě, od kterého vychází světlo. Ti, kteří jsou kolem dítěte, jsou nějakým způsobem ozářeni, více nebo méně, podle toho, jak jsou daleko nebo blízko.

Boží působení lze těžko vyjádřit. Proto se v církvi mnoho událostí předkládá skrze symboly. A hlavním vyjádřením půlnoční bohoslužby je pozvání k přijetí tohoto Božího světla, pokoje a radosti, které nám přináší dítě Ježíš. Zde se již nejedná o nic abstraktního, ale o skutečnost, kterou je

však možné poznat a přijmout jen vírou. Ježíš přichází, aby nám podal ruku a na nás je, abychom tuto podanou ruku přijali. On přichází, aby nám dal radost, aby nám dal pokoj, ale také od nás něco čeká. Že budeme jednat podobně, jako jedná toto dítě.

„Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem,“ napsal svatý Pavel, aby zdůraznil, že Ježíš, Zachránce, přišel pro všechny, ne jenom pro některé. Vánoční svátky jsou tak populární právě z tohoto důvodu, že si většina lidí uvědomuje: „Přišel i pro mě, ale jde o to, abych já jeho podanou ruku přijal, abych ji stisknul a abych od něho přijal vánoční poslání být jeden druhému nablízku a jako Bůh podává ruku nám, podávat si vzájemně ruku jeden druhému.“

Vánoční noc je připomínkou toho, že Bůh myslí na nás. Je připomínkou toho, že Bůh hledá lidi, kteří budou ochotni ho následovat v tom, co začal jeho syn Ježíš Kristus. Ozářenou tvář mají ti, kteří jsou blízko, kteří se nebáli přijít až do blízkosti tohoto dítěte. Udělejme o Vánocích i my tuto duchovní cestu až k tomuto dítěti.

P. Mgr. Milan Vavro, farář

**Radostné Vánoce a požehnaný nový rok 2010
Vám i Vaším rodinám přeji kněží**

P. Milan Vavro a P. Petr Mareček

Úmysly modlitby živého růžence:

- Leden: Za rodiny s malými dětmi v naší farnosti a dar předávat dětem víru.
Únor: Za nemocné a staré lidi v naší farnosti a za ty, kteří o ně pečují.

Návštěva Svatého otce Benedikta XVI.

***Na tuto významnou událost se vyda-
lo 27. září 2009 kolem 5. hodiny ranní
z naší farnosti vlakem, autobusem
nebo autem přes 250 poutníků.*** Na pří-
pravě a realizaci bohoslužby se podílelo
dalších 65 slavkovských farníků. Devět
větších ministrantů asistovalo kněžím při
podávání svatého přijímání. Ostatních 14
ministrantů bylo ve speciálním sektoru.
Hudební stránku při mši i v předprogra-
mu zajišťoval stodvacetičlenný sbor,
utvořený z několika hudebních těles.
Mezi nimi bylo 13 členů našeho
Pěveckého sboru Gloria. Návčivky byly
náročné na čas, probíhaly od června tři-
krát týdně, některé zkoušky byly sepa-
rátně ve Slavkově, jiné společně ve vel-
kém sboru v Brně. Další skupinou
pomocníků bylo 10 pořadatelů. Již ve
4 hodiny ráno nastupovali do služby
v sektorech, jejich úkoly končily kolem
16 hodiny. Nešlo jen o udržování volných
cest a počtu lidí v sektorech, ale také
o pozornost vzhledem k bezpečnosti pří-
tomných. Dva páry našich krojovaných
hodových stárků byli mezi krojovanými,
kteří lemovali cestu, kudy projížděl Svatý
otec. Papamobil se dokonce před nimi
zastavil a krojovaní papeže pozdravili
zajucháním. Martin Šujan z Heršpic
a Kristýna Smisitelová z Bučovic četli
v blízkosti papeže přímlyvnou prosbu.
Martin Kohoutek z Hodějic, nyní studují-
cí teologii v Římě, měl službu ve stanu
sakristie papeže, a proto byl jediným,
který mohl Svatého otce osobně pozdra-
vit. V Němčanech bylo také vyrobeno
klekátko pro papeže.

***Ve slavkovském kostele byly také
shromáždovány předměty k požehná-
ní papežem.*** Sešlo se zde 39 základních
kamenů budoucích církevních staveb
a 15 dalších předmětů, hlavně kříže,
sochy a pamětní desky. Za pomoci 14
mužů ze Slavkova a firmy Autotransport
Matušítk, s. r. o. byly předměty převezeny
ve čtvrtek 24. září ze Slavkova na letiště

v Tuřanech a položeny na dva velké pod-
stavce. Svatý otec Benedikt XVI. požeh-
nal mezi předměty také základní kámen
pro Křížovou cestu na Urbánek, která by
se realizovala ve 14 malých sakrálních
stavbách, lemujících cestu od sochy
svatého Jana Nepomuckého ke kapli
sv. Urbana. Také požehnal Misijní kříž,
který byl vztyčen v závěru lidových misí
24. října 2009 ve Slavkově před Domem
Svaté Rodiny Školských sester na
Malinovského ulici. Skrze požehnaní
symbolu kříže byli zahrnuti do modliteb
papeže všichni, kteří se zúčastnili
duchovních přednášek a bohoslužeb při
lidových misích. Kříž zůstává památkou
nejen na lidové misie, ale také na
významnou návštěvu papeže. V České
republice se nachází několik památníků
požehnaných papežem Janem Pavlem II.
Ve Slavkově však budeme mít ojedinělou
památku – kříž, požehnaný Benediktem
XVI.

***Moje osobní účast na papežské
návštěvě*** začala už 10. února 2009, kdy
byla zahájena její vzdálená příprava na
brněnském biskupství. Jsem rád, že
jsem byl pozván do koordinačního týmu
papežské návštěvy, jinak řečeno „že
jsem mohl být při tom“. Když už jsem byl
s ostatními poutníky na letišti, stalo se
všechno naplánované „na papíře“ sku-
tečností – Svatý otec je zde s námi!
K tomu samozřejmě zvláštní pocit, že je
zde shromážděná církev, zastoupená
věřícími se svými kněžími, biskupy –
nástupci apoštolů, že je zde osobně přítom-
en nástupce apoštola Petra
a náměstek Krista jste – Benedikt XVI.
Přítomnost Krista jsme mezi námi, shro-
mážděná církev, pocítili zvláště při dlouhé
tiché modlitbě po sv. přijímání. Můj osob-
ní zážitek umocňovalo také to, že se set-
káváme na území šlapanické farnosti,
kde jsem prožil několik let svého života
v mládí.

P. Mgr. Milan Vavro, farář

Pastýřský list – ohlédnutí za návštěvou Sv. otce

Milé sestry, milí bratři, rádi bychom se ještě jednou vrátili k návštěvě Svatého otce Benedikta XVI. v České republice, a to nejen proto, že se setkáváme s vašimi mnohými ohlasy radosti a vděčnosti. Chtěli bychom v tomto listě především děkovat. Děkovat Bohu za to, že za námi Svatý otec mohl přijet, poděkovat za jeho slova povzbuzení a naděje. Děkujeme ale také vám všem. Vám, kdo jste přispěli obětavou službou a tvůrčími přístupy, vám, kteří jste se za návštěvu Svatého otce modlili a přinášeli oběti. Děkujeme vám, kteří jste přispěli finančními dary, ale také vám všem, kdo jste svou připraveností, účastí a ukázněností pomohli vytvořit setkání, která byla krásná, důstojná a obohacující. Srdečně děkujeme také těm, kdo s námi nesdílejí náš náboženský názor, ale všele přijali papeže jako nositele dobra a míru pro každého člověka. Obsah a význam papežské návštěvy by neměly zapadnout v běhu dalších událostí. Nebylo to jen jedno z mnohých setkání. Byla to výzva. A nabídla řadu věcí, o nichž bychom měli dále přemýšlet a hledat na ně ve svém životě odpovědi. Papež Benedikt XVI. nám v mnohém dal příklad. Přišel bez gest dnešní doby. Přišel jako ten, kdo ukazuje na Krista, na kterého je plně soustředěn a jehož láskou je prozářen. Hovořil úsporně, neobyčejně srozumitelně a tiše. Nikoho a nic nekritizoval, ale pevně pojmenoval nebezpečí hrozící v naší současnosti. Ke všem hovořil s otevřeností a respektem – k nám věřícím, k nevěřícím, k vědcům i politikům. Ukázal nám, že problémem dneška je zápas o lidskou důstojnost. Důstojnost člověka může být realizována jen zodpovědností za svobodná rozhodnutí. Varoval před zneuznáním pravých hodnot a překročení lidského rozměru života, v němž člověk uchvacuje roli Boha. Svatý otec neodmítal pozemské dobro

a štěstí. Upozornil však, že se k nim musíme dobrot jinými způsoby, než nabízí konzumní společnost. Svou přítomností a díky vašemu svědectví ukázal, že je možné dělat věci jinak. Na velkých shromážděních se sešlo v Brně sto dvacet, ve Staré Boleslavi padesát tisíc lidí. A přitom nedošlo k jediné výtržnosti, nic nebylo poškozeno, po odchodu účastníků nezůstalo smetiště. Účast policie a ochranných složek se jevila téměř nadbytečnou. Nejmhutnější dojmem byly okamžiky usebraného ticha. Svatý otec nám připomněl nosné kulturní a duchovní tradice, ze kterých můžeme dobře vyjít. Vyzval nás k národní hrdosti. Zároveň však poukázal na všelidské hodnoty. Kristovo království je království spravedlnosti a míru. Křesťanská Evropa může být a má být oblastí spravedlivého míru. Naše církev trpívá pocitem jakési ochablosti a zakomplexovanosti, jednotliví věřící zase pocitem osamělosti. Někdy jsme tou příčinou sami, protože nevnímáme, jak úzce k sobě patříme, a nevíme, co má kdo z nás do života církve přinášet. V uplynulých dnech jsme mohli pocítit jednotu a zažít, že nejsme zanedbatelnou skupinou lidí. Mohli jsme pochopit, že je nám nabízeno to absolutně nejsilnější: Boží láska. Právě ji přijímáme v Božím slově a ve svátostech a je naším úkolem ji zprostředkovat všem, v nichž víra živoří, nebo kdo ji nemá. V tom nám papež vyjádřil plnou důvěru a my bychom ho neměli zklamat. Sestry a bratři, v krátké době bude k dispozici publikace, která má zahrnovat všechny proslovy, které zazněly během třídní návštěvy Svatého otce Benedikta XVI. v České republice. Prosim, přečtěte si ji a hledejte v modlitbě impulsy pro každodenní život.

Žehná Vám Váš biskup Vojtěch spolu s ostatními moravskými a českými biskupy.

Poděkování papeže Benedikta XVI. za návštěvu

Mému milovanému bratru, nejdůstojnějšímu otci Vojtěchu Cikrlemu, brněnskému biskupovi.

Po ukončení mé pastorační návštěvy v České republice bych Vám chtěl ještě jednou poděkovat za srdečné přijetí a velkolepou pohostinnost, kterou jste mi Vy a věřící brněnské diecéze připravili. Prosim Vás, abyste vyřídil Vaším spolupracovníkům a všem, kteří se podíleli na přípravě návštěvy, především na plánování a průběhu slavnostní eucharistie na letišti v Brně-Tuřanech, mé upřímné uznání. Stejně tak děkuji civilním složkám a všem dalším institucím i jednotlivcům, kteří přispěli k hladkému průběhu

mého pobytu v Brně. Všemohoucí Bůh at jim hojně odplatí jejich velkorysost. Když se s vděčností ohlížím zpět na nejrůznější momenty mé pastorační cesty, prosím Pána, aby Vám, kněžím, řeholníkům, a všem křesťanům, kteří jsou svěřeny do Vaší pastýřské péče, daroval plnost své milosti. Zároveň se s nimi spojuji v modlitbě, aby můj pobyt přinesl hojně duchovní plody k obnově církve na Moravě a při šíření evangelia ve Vaší krásné zemi. Ze srdce Vám všem uděluji jako záruku trvalé radosti a pokoje v Kristu apoštolské požehnání.

Ve Vatikánu dne 9. října 2009

Benedictus PP XVI

Z myšlenek kardinála Vika...

Pastorační návštěva papeže Benedikta XVI. v České republice o svatováclavském víkendu, kterou jsme právě prožili, byla jistě nejen největší událostí tohoto roku, ale – i když to zní velmi pateticky – i tohoto tisíciletí, skrovněji řečeno za posledních deset let. Při závěrečném obědě se všemi českými biskupy v den slavnosti sv. Václava v reprezentačních místnostech pražského arcibiskupství papež s úsměvem a uspokojením označil tuto návštěvu za „mimořádnou“. Myslel především její průběh, tak jak ho sám zažíval. Já zcela souhlasím s tímto papežovým stručným, ale výstižným hodnocením.

Nyní, po skončení návštěvy, bych chtěl toto hodnocení zkonkretizovat a rozšířit také o svůj pohled. Především jsem přesvědčen, že to není jen papežův pocit, ale že do tohoto mimořádného zážitku byli vtaženi všichni lidé. Mnozí to i nejrůznějším způsobem a při různých příležitostech vyjádřili, nejen máváním a nadšením. Do této atmosféry pohody, radosti a nadšení byli vtaženi i druzí, nejen mládež, nejen věřící, ale i ostatní účastníci, i politici, novináři a okolo sloužící staff. Všichni měli ve tvářích radost jako slunce, které svým „úsměvem“ velice přispělo k celkové výborné náladě při papežské návštěvě. U mnohých jsem měl pocit, že možná i podvědomě sdílejí radost z úspěšné návštěvy.

Pro mne bylo mimořádné už to, jak se idea návštěvy zrodila, jak byla z dálky připravována a pak vyhlášena. Mimořádné také bylo, kolik lidí bylo ochotno dát se do práce na konkrétní přípravě: velká komise ČBK pod vedením biskupa Václava Malého, zvláště její mediální část, odvedla velice důležitou práci při mediální přípravě návštěvy a při její prezentaci v médiích. Dvě velké komise pro přípravu setkání v Brně a ve Staré Boleslavi, celá logistika realizace obou areálů a tolik ostatní práce, která nebyla moc vidět... Bez ochoty a nezištného mimořádného

nasazení mnohých by to nebylo možné ...Církev tu prokázala, že má schopné lidi a že se dokáže nejen modlit, ale i řešit problémy, zorganizovat a připravit tak obrovskou akci. To ohodnotili i odborníci vatikánské delegace, kteří si velmi chválili spolupráci s našimi lidmi. Celá řada zodpovědných pracovníků si zaslouží nejen pochvalu, ale i uznání a odměnu. Určitě bude nutné se v dohledné době spolu sejt, pobesedovat a sdílet si radostné zážitky z toho, co se nám podařilo vykonat a překonat.

Mimořádná byla i ukázněnost a disciplinovanost účastníků bohoslužeb. Generál Kvíčala, šéf ochranky, si pochvaloval, že se při všech těch mnohdy komplikovaných situacích vlastně nic nestalo. Novináři od něj stále sháněli nějaké problémy a těžkosti, ale on je nemohl uspokojit. Velice významná a mimořádná byla i duchovní příprava papežské návštěvy: pastýřské listy a brožurky, které tematicky připravovaly věřící ve farnostech na návštěvu. A hlavně celá církev u nás se pravidelně modlila. Nezapomeňme spojit mimořádný úspěch papežovy návštěvy i s našimi modlitbami ve velké naději, že papežova setba přinese bohatou úrodu.

Řada našich věřících si s papežem podala ruku nebo s ním přišla do blízkého kontaktu. Lidé si všimli, že se papež neustále usmívá. Jeho úsměv je pokojný, klidný, ne patetický, spíše pokorný a jako-by neschopný. Jeho mírnost a neschopnost působí velmi sympaticky. Mohl jsem ho pozorovat po tři dny zblízka, když jsem s ním letěl v letadle do Brna a zpět, když jsem s ním jezdil v papamobilu. Mohl jsem s ním hovořit, když jsem ho doprovázel ve svatovítské katedrále nebo do staroboleslavské svatováclavské baziliky, když jsem ho na závěr přivítal na arcibiskupství a dal svůj byt na chvíli k dispozici, nebo když jsem seděl po jeho boku při závěrečném obědě.

Zdroj: www.kardinal.cz

Výroba papežských klekátek

Přinášíme exkluzivní rozhovor s panem Milošem Jindřichem z Němčan, který byl pověřen výrobou klekátek pro papežskou mši sv. v Brně.

Miloši, Ty jsi byl před návštěvou Svatého otce pověřen zvláštním úkolem, jakým?

Obrátil se na mě otec P. Vrbacký, že potřebuje upravit dvě klekátko pro Svatého otce. Jedno pro podávání sv. přijímání biskupům, protože Svatý otec podává eucharistii jen klečícím lidem. A druhé přímo pro Svatého otce. Zdálo se mi, že je škoda, aby na starém klekátku klečel nový papež, a představa toho, že by se klekátko při mši rozpadlo...?! Obava se ukázala oprávněná, klekátko byla od dob svatého Václava značně opotřebovaná. P. Vrbacký souhlasil, že pokud seženu investora alespoň na jedno klekátko, mohu obě dvě udělat nová. Pan děkan byl posláním investora papežského klekátko nadšen.

Kolik času jsi na výrobu měl?

S časem byl problém. O zakázce jsem se dozvěděl začátkem července. V té době jsme odjížděli na Olympijské kláně Hoješínská perla a po návratu se chystal farní tábor, kde jsem připravoval dlabanec. P. Vrbacký chtěl dodat klekátko do 11. srpna, takže jsem měl na výrobu deset dní. Zcela výjimečně jsem to stihl. Čalounění dodal pan Eliáš, kterému

jsem zakázku zadal před odjezdem na tábor. Věděl, pro koho bude, a proto vybral ty nejvhodnější a nejměkčí materiály.

Jaké byly požadavky? Probírali jste s otcem děkanem vlastní výrobu?

Klekátka byla rozměrově vyrobena podle původních, jen klekátko pro Svatého otce je na návrh pana děkana trochu nižší, a zdobenější. Podle mě nešlo míry vzít, protože jsem jinak prostorově řešení než Svatý otec, ale P. Milan se na simulaci osvědčil. A protože toto klekátko mělo být potom umístěno v kostele ve Slavkově, dohodli jsme se na barvě, která by ladila ke slavkovským lavicím. Velké klekátko, na kterém přijímali biskupové, je nyní umístěno v kostele svatého Tomáše v Brně.

Z jakého dřeva jsou vyrobena? Odkud materiál pochází?

Jde to dub z Rychtářovského lesa a dodal ho pan Jan Leviček (bratr Petra Levička, který účinkoval s rodinou v předprogramu v Tuřanech).

Vyskytly se při výrobě i obtíže?

Obtíže, mimo nedostatku času, nebyly žádné, ale ze začátku mi nedocházela důležitost této zakázky. Až představa toho, kdo ho vlastně, byť jen krátce bude používat, ve mně probouzela otázku: „Jsem hoden takové pocty?“

A co nějaká zajímavost na závěr...?

No, klekátko v akci nebylo ani vidět, proto se musíme spolehnout na dobrozdání ceremoniářů, že bylo využito. Bylo umístěno v sakristii Svatého otce. Zpočátku mě pan děkan žádal, abych o zakázce nemluvil, že o všem chystá knihu: „Co se všechno schumelí při návštěvě papeže.“ Přímou sršel nápad, např. bych prý mohl přejmenovat firmu ze Stolařství na Výrobu papežských klekátek apod. Protože však o „tajemství“ vědělo více lidí, bylo neudržitelné.

Děkujeme za rozhovor a přejeme mnoho dalších nevšedních zakázek!

Redakce

Zakázka pro Sv. otce

Další rozhovor nám poskytli pánové Jiří Paleček a Jan Šujan, majitelé firmy pro výrobu z plexiskla...

Můžete nám prozradit, co přesně jste vlastně pro Sv. otce vyráběli?

Vyráběli jsme stojánek pod mísál, takový malý pultík z průhledného plexiskla. Svatý otec a pět biskupů podávalo svatě přijímání určeným osobám. Aby hostie v kalichu nebyly odkryté, vyráběli jsme průhledné ochranné víčko na kalich.

Kolik času vám bylo na výrobu dopřáno?

Asi měsíc před návštěvou Sv. otce přišel otec P. Vrbacký, bývalý slavkovský farář. Řekl, že by potřeboval tyto předměty pro papežskou misi sv. v Brně-Tuřanech. Otec Vrbacký měl na starosti všechno, počínajíc sakristií, přes květinovou výzdobu a vybavení oltáře.

Jak zněla kritéria?

Měli jsme představu výjimečného designu, jedná-li se o potřeby samotného papeže... Přemýšleli jsme, jak předměty vhodně ozdobit. A na náš dotaz, jak to udělat, bylo řečeno *obyčejně*. Takže vše zůstalo vyleštěné a jednoduché. Pro jistotu jsme vyrobili dva kusy, pro případ nepředvídaného poškození při výrobě.

Nějaká perlička na závěr...

Jeden stojánek zůstal v provozovně, aby nám připomínal tuto nevšední událost. Později ho nabídneme našemu odběrateli. Protože jsme potřebovali přesné míry, do výroby nám určený kalich přivezli k vyzkoušení.

Děkujeme za rozhovor!

Redakce

Papežských Pět P

Mohou nám pomoci nejen k analýze návštěvy, ale i k zamyšlení nad důležitými body v našem křesťanském životě.

P – Příprava: vyplatila se dlouhá a intenzivní příprava jak duchovní – modlitební, vzdělávací, tak organizační. Opět jsme se přesvědčili, že kdo umí trpělivě a vytrvale zasívat, také sklídí dobré plody. V přípravě se potkávali lidé z církve i společnosti, propojovali se skrze konkrétní úkol a nasazení. Mnozí pořadatelé byli po akci velmi unavení, ale šťastní, že u toho mohli nejen být, ale přispět svou troškou, že byli užiteční. Právě zapojení mnoha lidí přineslo velké požehnutí a užitek.

P – Překvapení: v zemi, kde často převládá kritika všeho a všech, v zemi, kde každý rozumí všemu a do všeho mluví, se projevil zázrak očekávání, naslouchání, vnímání nejrůznějších gest a znamení. Byli jsme mnohým překvapeni. Připomenul bych papežovo přání setkat se s dětmi a rodinami či pohladit a požehnat starým nemohoucím kněžím ve Staré Boleslavi. Zmínil bych zázračné zpravodajství našich médií, velké množství schopných lidí v církvi, kteří vše organizovali a mnozí profesionálové byli jimi velmi mile překvapeni.

P – Pravdivost: celá návštěva nebyla show, ale mluvila silou slov a postojů papeže. Nebál se mluvit o realitě života společnosti a církve dnes, o menšině, která má být solí dávající chuť životu, o církvi, která nežádá žádná privilegia kromě prostoru svobody k hlásání evangelia. Uměl pojmenovat skutečnosti v jejich pozitivních i ohrožujících a nebezpečných podobách. Nebál se mluvit o Kristu – jedině Naději pro člověka a lidskou společnost

P – Povzbuzení: asi nejvíce očekávaná věc návštěvy. Papež přinesl nové nadechnutí se pro nás, ukázal nám naše propojení s Evropou i světovou církví, mluvil o hrdosti, která má vycházet z tradice našeho křesťanství a zároveň z úkolu být věrohodnými křesťany právě dnes a v této situaci.

P – Poselství: asi nejdůležitější bod, který nesmí zapadnout a který máme společně za úkol hledat a naplnit. Tedy jak poselství papeže přijmout a předat dál v konkrétní podobě, aby nám nezbyly jen hezké fotografie a vlaječky v květináči. Je to velký úkol pro naši církev.

P. Jakub Holík

Hudební příprava papežské mše sv.

Měl jsem tu čest být jedním ze sto dvaceti členů *Katedrálního sboru Brno*, jenž při papežské mši na tuňanském letišti účinkoval a aspoň částečně jsem tak mohl vidět „do kuchyně“ příprav. Domnívám se, že níže uvedené informace a postřehy ze zákulisí by Vás – čtenáře mohly zajímat. V březnu 2009 byla jmenována biskupem mons. Vojtěchem Cikrlem komise ve složení Josef Gerbrich, Petr Kolař, Willi Türk a Ondřej Múčka, aby vybrala repertoár, který měl zaznít na papežské mši. Výběr repertoáru krystalizoval na několika jednáních. Ujednané se vždy předkládalo o. biskupovi, který to aktivně připomínkoval. Tak se dospělo ke konečnému hudebnímu programu, který o. biskup schválil. Zodpovědnost za hudební produkci byla svěřena řediteli kůru brněnské katedrály Petru Kolařovi. Stodvacetičlenný *Katedrální sbor Brno*, který papeži a sto dvaceti tisícům poutníkům na tuňanském letišti zpíval, se skládal z *Dómského smíšeného sboru Brno* (sbormistr P. Kolař), *Dómského komorního sboru Brno* (sbormistryně D. Kolařová), *Brněnského filharmonického sboru Beseda brněnská* (sbormistr P. Kolař), *Cantores Gradecenses* (sbormistr J. Zadina), *Pěveckého sboru Gloria* ze Slavkova u Brna (sbormistr P. Hlaváček) a několika dalších jednotlivců. Tato tělesa bylo potřeba sladit v jeden poslušný celek. Proto se začalo společně zkoušet již začátkem června, většinou v katedrále. Červenec byl pro zpěváky šábesem, ale v srpnu se rozjel kolotoč zkoušek znovu, vždy v pondělí a ve čtvrtek, přičemž každá trvala 3–4 hodiny. Jak taková zkouška vypadala? Nejdříve rozezpívání, pak nácvik nových skladeb. Byť většina přítomných byla schopna zpívat z listu, některé chromatické postupy, např. v *Ave Maria* Zd. Pololánika se musely pítvat vícekrát. Nejnáročnější skladbou však bylo *Haec dies* pro dva sbory, varhany a orchestr P. Křížkovského. Rád bych vyzdvihl důkladné nastudování celého

repertoáru mše Petrem Kolařem, který znal zpaměti party všech zpěvních hlasů. Kladl velký důraz na vizuální kontakt zpěváka ke gestům dirigenta, správnou dikci, citlivost k frázím, na to, aby tvář zpěváka vyjadřovala obsah zpívaného textu – např. radost při zpěvu Aleluja. Šlo se i do takových detailů, jako, při které slabice se obrací list partitury. Byl to drill, ale zpěvák, který se zkoušek zúčastňoval poctivě, znal melodie písní, dynamické či tempové změny jakožto i texty ke mši dokonale. Petr Kolař podrobil sbor 2x zatěžkávací zkoušce, když s papežským repertoárem vystoupil při příležitosti Dne Brna 15. srpna a na nedělní bohoslužbě 20. září v katedrále. Vždy následoval rozbor podaného výkonu a dopilování nedostatků. Velkou oporou byl varhaník David Postránecký, který dokázal pohotově reagovat na požadavky dirigenta a dle potřeby také mistrně improvizovat. Pak se zkoušelo vše, i s gregoriánským chorálem a dechovou hudbou. Velkým zážitkem bylo sledovat erudovaný výklad Josefa Gerbricha podpořený sugestivními gesty, kterak zpívat quilismu v *Habemus ad Dominum* či liquescentní neумы v *Sanctus*, etc. Interpretační lehkost a synchronnost Svatomichalské gregoriánské scholy zanechala ve mně hluboký dojem a tóny chorálu mi ještě dlouho zněly v uších. Suma sumárum nutno konstatovat, že příprava papežské mše si vyžádala obrovské množství času, energie a umu. Pozitivního výsledku by však nebylo možné dosáhnout bez sebezapření, obětí, nezištnosti a dobré vůli každého účinkujícího (např. vím o případu zpěváka, který si vzal dovolenou, jen aby se doma mohl repertoár papežské mše v klidu naučit). Náročná příprava se bezesporu zúročila, takže hudební složka při papežské mši v Brně vyzněla i přes drobné nedostatky na důstojné úrovni. Všem podílejícím se za to patří velký dík.

Karol Frydrych

Zeptali jsme se...

...manželů Mileny a Petra Levičkových z brněnské komunity Emmanuel, kteří účinkovali se svědectvím ze svého života v Tuřanech v tzv. předprogramu. (Levičkoví jsou rodiče čtyř dětí, z nichž dvě – Markéta a Benjamin – žijí s kombinovaným postižením, mimo jiné jsou nevidomé.)

Mileno a Petře, jak se komunita Emmanuel podílela na přípravě návštěvy Sv. otce?

Biskupství požádalo zodpovědné komunity o službu v předprogramu (program vyplňující čas přede mší sv.). První část služby byl moderovaný růženec prokládaný písněmi chval. Druhá služba bylo svědectví o naději. Tento úkol připadl naší rodině.

Zajímalo by nás, jak se vám vyprávělo

Já si sednu k Ní...

„Já si sednu k Ní“, řekl otec Luboš, když jsme nad rámem ještě za tmy odjížděli ze zahrady kostela v Tuřanech. Vezli jsme sošku naší Panny Marie na papežskou bohoslužbu na letiště. „Takový doprovod ještě neměla“, pokračoval po chvíli. Policejní auto vpředu i vzadu a za plotem letiště jsme se stali součástí kolony mnoha aut s majáčky, kteří převáželi papamobil. Nespustím Ji ze zřetele, dokud nebude zpátky na oltáři kostela, tak jsem si definovala svůj úkol. Po slavnostní mši svaté a odchodu Svatého otce – k Ní na pódium směřoval nepřetržitý proud lidí. Klaněli se Jí, modlili se, dotýkali se skleněné skříňky, fotili si Ji, fotili se s Ní.. Drahocenná soška, vzácný šperk vedle oltáře, se třpytila v paprscích slunce a záblescích kamer, před zraky tisíců poutníků. Nastokrát buď pozdravena, ó Matičko Tuřanská, slyšela v premiéře novou píseň Hradišťanu. Časně ráno - šli jsme se soškou, skoro za tmy, jen šest hořících svíců svítilo na cestu malému průvodu a světlo zpod baldachýnu papežského pódia: bohoslovci, Jirka, můj muž a já, za námi otec Luboš nesoucí sošku Panny Marie v náručí. Pod schody Ji předal otci Petru Vrbackému, jak otec předávající nevěstu, svůj nejdražší

něco tak osobního, když kolem byl ruch a pohyb přichozících?

Pohyb a přemísťování se do sektorů nám nevadil, protože ta plocha byla opravdu obrovská a hluk se v prostoru rozptýlil. Navíc jsme slyšeli z reproduktoru přenos, který byl silnější. Díky té obrovské ploše a mnoha reproduktorům, jsme slyšeli vracející se zvuk z letištní plochy třikrát. My jsme měli pocit, že nás to občas může zmást, ale Benjaminovi to velice vyhovovalo. Když jsme mu řekli, ať si dá na dozvuk pozor, aby ho to nevyvedlo z míry, odpověděl: „Mamko, mně se to líbí a baví mě to.“ (Benjamin účinkoval také – krásně zpíval) – pozn. redakce

Děkujeme za rozhovor!

Redakce

poklad, aby splnila jiný úkol. Od této ranní chvíle jsem pak od pódia hleděla na nepřetržitý proud poutníků. Na nízkém břehu ulice Evropské to byla mohutná řeka lidí valící se od boží muky do areálu – za šera, pak v prvních paprscích slunce vycházejícího nad Slavkovem, nepřestávající po několik dlouhých hodin čekání na přilet Benedikta XVI. S úžasem v duši: 120 tisíc poutníků, každý s osobní historií doteku Boží lásky... Před očima duše mi defillovaly drahé tváře lidí, kteří přijezd Svatého otce k nám vykoupili nejvyšší oběti: laskavý pan Fröml z Tuřan, zemřel 18. září 2009, kněz Bohuslav Pulkrábek, zemřel 27. srpna 2009, a jistě mnozí další ... „Tato doba je radikální výzvou pro víru, a tedy i pro naději. Víra a naděje byly totiž v moderní době odsunuty na rovinu pouze soukromou a pozemskou, zatímco v běžném a veřejném životě se prosadila víra ve vědecký a ekonomický pokrok...“ Svatý otec přesně definoval skutečnosti, které každodenně vidíme kolem sebe. Změna je možná jediným způsobem: svatostí každého křesťana, každého z nás. Svatostí papeže Benedikta, která z něho vyzářovala, jeho mírností, laskavostí, skromností, pravdivostí... Marie Stehlíková

Z ohlasů slavkovských farníků

Celý den byl jeden velký zážitek. A každá velká věc se skládá z drobných zlomků. Zajímavým způsobem s nádechem „tajemna“ na mě zapůsobil už samotný prostor při čtvrtčním přivezení základních kamenů na letiště do prostoru před obří baldachýn. Neděle ráno: na nádraží spousta lidí. Nikdo to nepotřebuje nahlas říkat, ale všichni víme kam ti ostatní směřují. A oni to ví o nás. Cesta ze Šlapanic na letiště: dlouhý had lidí, kteří se navzájem neznají, ale měl jsem pocit, že jsou rádi, že tam spolu jsou. Překvapivě velký počet policistů. Ale vše v jakési podprahově vnímatelné pohodě. Setkání s lidmi ze Slavkova v „našem“ sektoru. Stačí pohled, lehké pokývnutí, mírný úsměv. Je to dobré, cítím vnitřní pocit „tepla“. Ranní rozbřesk. Paráda. Od doby, kdy jsem jezdil na „čundry“ jsem to nezažil. Pochopitelně – nebylo kdy. Přilet Benedikta XVI. na letiš-

tě: to je dobře, že už je tu. A že jsme tu i my, a že je nás tu houf. Vlastní mše: na zlomek času se mě vybavila myšlenka popisující kázání Krista a zázrak s pěti chleby a dvěma rybami. Prostě: taky je nás tu hodně a proti nám jeden člověk. Ale tak nějak srdcem cítím, že on má převahu. A nijak to nedává najevo. Nepotřebuje to dávat najevo! O síle ticha během mše, zvláště po promluvě a po sv. přijímání psali i novináři, kteří přiznávali, že ač nevěřící „usadilo je to“. Když jsem si druhý den procházel spoustu komentářů na internetu, cítil jsem dobrý pocit z toho, že to vnímali i oni. Cestování domů: hřejivý pocit, že se to vše jaksi – alespoň podle mých pocitů – podařilo, ač jsem se o to nijak extra nezasloužil. Vždyť jsem tam „jen“ byl. Ale byl jsem tam velmi rád a vím, že to ve mně asi ještě bude dozrávat. Dík za to.

Ing. Pavel Galata

Anketa

Co se mi líbilo na návštěvě papeže v ČR?

Počet věřících, že to proběhlo v pokoji, kázání.

Poprvé v životě jsem viděl tolik ministrantů.

Viděla jsem Svatého otce na vlastní oči.

Mnoho lidí svou návštěvou obrátil k dobru.

Atmosféra, jak se všichni dokázali ztišit v modlitbě, a že tam nebyly žádné výtržnosti a tak.

To, že na jeho mše v ČR přišlo tolik lidí.

Přistání papeže a prezidenta v blízkosti. Některé předprogramy.

A co se nelíbilo?

Časné vstávání, dlouhý pochod od autobusu k letišti, postupné opouštění areálu.

Nelíbilo se mi, že někteří lidé rušili při mši (svými výkřiky).

Že jsem si ji nechala ujít a sledovala ji jen v TV.

Ráno byla velká zima.

Slunce, které hodně svítilo do očí, a proto jsem nemohl papeže pozorovat dlouhou dobu.

Odpovídali žáci 8. a 9. ročníků ZŠ

Zpráva ze sekretariátu biskupství

z neděle 27. 9. pro všechny, kteří pomáhali při přípravě a organizaci papežské návštěvy v Brně:

„Právě volal otec biskup z Prahy, kam odletěl hned po mši, a všechny Vás moc zdraví a děkuje za výborně zvládnutou organizaci brněnské části návštěvy Sv. otce, děkuje za Vaše obětavé nasazení a za vše, čím jste přispěli ke zdárnému průběhu. Otcům biskupům, ale především Sv. otci se setkání v Brně velice líbilo.

Otec biskup vám všem žehná a přeje hojný odpočinek.

Simsalabimáci na festivalu ochotnických divadel aneb Divadlo a evangelizace, jde to vůbec dohromady?

Jde a jak! Když jsme před 9 lety s 8 školáčky začínali dělat farní divadlo, netušila jsem, co se z toho vyvine. Protože jsem do té doby s divadlem neměla žádné zkušenosti, šla jsem na to selským rozumem, vložila do toho cit mateřského srdce a to vše podepřela modlitbou a děj se vůle Páně. A ona se dělá. Teď při retrospektivním pohledu na uplynulých 9 let mohu s klidným svědomím říct, že všechno, co se v divadle událo a děje, má vedení shůry. A tak to hlavní nechávám na nebeském režisérovi a snažím se zachycovat jeho pokyny. Jak moc se to daří či nedaří, mohou posoudit diváci a taky lidičkové v divadle. Když jsme jako správné křesťanské divadlo začali do svého repertoáru řadit i hry s náboženskou tematikou, říkala jsem si, jak to budou diváci brát, ale Pán se postaral. A tak když jsme letos v katedrále předvedli Sv. Pavla, bylo mi jasné, jak veliké možnosti evangelizace má právě divadlo, které je lidmi vyhledávané a přijímané. A někdy se nemusí ani hrát náboženská hra – stačí mít v názvu divadla slovo „farní“ a už se na vás lidé dívají jinak, jsou zvědaví, a někdy i skeptičtí, co jim ti „pobožní“ mohou nabídnou?

Také proto mě velmi překvapila nabídka z městského kulturního střediska v Bučovicích, abychom se s divadlem účastnili III. ročníku bučovického festivalu ochotnických divadel. Přiznám se, trochu mi zatrnulo, protože naši herci ještě nikde takhle nevystupovali..., ale když neměli nic proti tomu, přihlásila jsem je. Pak jsem ale přece jen dostala strach, protože jsme zvyklí na domácí obecnost, na „pidiscénu“ ve farním sále a taky jsme dosud neměli možnost se z někým srovnávat. Co když naši herci pohoří a vezme jim to „vitr z plachet“, co když to bude propadák, to bychom znemožnili nejen sebe, ale navíc by to byla „voda na mlýn“ všem těm posměváčkům církve a všeho co se týká Pána Boha – takové a jiné myšlenky mi šly hlavou. Pak 13. 10. 2009 nastal den „D“, respektive 2. festivalový večer a pětice našich herců předvedla na jevišti bučovického Kaťáku, co umí. Marek Kuchta, režisér hry, trnul za scénou a já v 1. řadě hle-

diště. Přes uličku vedle mne seděl host toho večera, pan Alfred Strejček, známý herec scénarista, dabér a majitel hlasu, který v oblasti recitace se řadí k takovým špičkám jako byli Radovan Lukavský, nebo Zdeněk Štěpánek. Měla jsem možnost sledovat tohoto barda českého divadla a zdálo se mi, že se baví. To se pak potvrdilo po skončení představení, kdy se dostalo našemu divadlu od tohoto muže takového krásného uznání, že ještě dnes se mi z něj klepou kolena. Po představení jsme ve foyeru divadelního sálu setrvali s Alfredem Strejčkem ve velmi upřímném a neformálním rozhovoru a pan Strejček se mi přiznal, že když se dověděl, že bude hostem na představení Farního divadla, byl nejen potěšen, ale taky zvědav, a viděl v tom Boží řízení neboť on sám je člověk věřící a jak řekl, víra by se měla v oblasti divadla více prezentovat. Tam má divadlo veliké rezervy. On sám je všem takovým akcím velice nakloněn. Ptal se zda hrajeme i náboženské hry a v kostele, když jsem přitakala, byl moc rád a sdělil mi, že by byl vděčný, kdybychom ho, až budeme něco hrát, pozvali. On sám se už léta věnuje hraní v duchovní oblasti. Když byl později pořadatelem festivalu požádán, aby udělal jakousi pomyslnou tečku za 2. festivalovým večerem, zvolil k tomu modlitbu sv. Františka Saleského. V tu chvíli jsem měla možnost sledovat obecnost v jeviště a mohu říct, že lidé doslova viseli na rtech tohoto skvělého recitátora a slova modlitby se snášela do jejich otevřených srdcí. Tehdy jsem se znovu utvrdila v přesvědčení, že divadlo je skutečně jedním z úžasných a přirozených prostředků evangelizace.

A co se týče našeho festivalového představení? Hrála se komedie „Jak se zbavit Alberta?“. S naším scénografem, hercem a nyní už i režisérem Markem Kuchtou, jsme se podělili o návštěvu všech 6. festivalových večerů. Při společném hodnocení jsme museli konstatovat, že navzdory úctyhodným výkonům všech účastníků festivalu, naši herci hráli opravdové divadlo, a to velmi dobré kvality.

Ludmila Nosková

„Advent – očekávání není vyčkávání“

Ohlasy na obnovu pro mládež od 17 let, Dům Svaté Rodiny 28. listopadu 2009, vedl o. Marcel Javora.

Jsem moc ráda, že jsem mohla před adventem jet na tuto duchovní obnovu. Člověk sám prožívá svoji duchovní cestu, ale čas od času je třeba se upevnit ve společenství. Je zde velmi příjemné prostředí a bylo o nás krásně postaráno. Velmi oceňuji výstav Nejsvětější svátosti a možnost adorace ve všech volných chvílích. Protože – co člověku pomůže vyslechnout dobrou přednášku, když se nesetká s Pánem? V přednáškách mě hodně věcí oslovilo a také – a to považuji pro sebe za důležité – povzbudilo a dalo sílu jít tak nějak dál. Jen poslední zvolání „Miluji!“ mě rozesmutilo, protože vím, že opravdu důsledně milovat je velmi těžké. Ale pro Boha není nic nemožného. Všem, kteří tuto obnovu přichystali a starali se o nás, děkuji a přeji mnoho Božího požehnání a posily do činnosti.

Duchovní obnova byla krásná. Uvědomil jsem si, že Ježíš je náš přítel a nechce, abychom se trápili pocity viny. Děkuji za dary, které nám Pán Bůh dal.

Jsem velice ráda za vydařenou duchovní akci. Při adoraci jsem měla dlouhou chvíli, nejsem doma zvyklá se moc modlit. Je v mém zájmu se více duchovně vzdělávat. Proto uvítám další vaše akce. Tato se mi opravdu líbila.

Tento den byl pro mě možností zamyslet se nad vším, co mě tíží a co mi dělá radost. Líbil se mi přístup všech, co tuto akci umožnili a všelijak ji podpořili. Hluboký dojem ve mně zanechaly přednášky o. Marcela. Jsem ráda, že jsem zde mohla být. Děkuji!

Tato obnova byla nalézáním významu adventu v mém životě.

Na této duchovní obnově jsem si uvědomila, jak je důležité přátelství. Člověk má v životě hodně různých vztahů, ale obávám

se, že většinou dost povrchních... Skutečný přítel nám totiž přeje. Je pravda, že pár jich je. Ale zoufale málo. A i my – kolika lidem dokážeme být skutečnými přáteli? Dokážeme to jen s Láskou – tedy s Bohem.

Obnova se mi moc líbila. Zaujalo mě a hodně se mě dotklo vyprávění otce Marcela. Bylo to nejspíš to, co jsem potřebovala teď slyšet. Jeho slova byla upřímná a opravdová, jednoduchá, ale velmi pravdivá. Svoje přednášky neměl přeplněné myšlenkami, jak to někdy bývá, ale mohl říct, že si odnáším opravdu hodně. I oběd byl výborný a atmosféra také. Děkuji všem za duchovní obnovu, budu mít dlouho na co vzpomínat a z čeho žít.

Odnáším si myšlenku o postavení Panny Marie.

Obnova se mi velmi líbila. Úžasné společenství. Otec Javora dokáže to, co právě myslí, ví a prožívá, nádherně podat, aby tomu každý rozuměl. Má krásné, humorné ale zároveň za srdce beroucí přednášky. Moc díky za něj a za péči a pohostinnost našich slavkovských sestřiček.

Nejvíce se mi líbily na přednáškách myšlenky otce Marcela i forma jejich podání okořeněná „rozmlouváním“ dábla s Bohem. Také oběd byl chutný a přestávky byly svou délkou vyhovující.

Vzal mě otcův osobní přístup, otevřenost, přátelskost, se kterou k nám mluvil... (Měl by přijíždět častěji, je skvělý...)

Přednášky se mi moc líbily. Otce Marcela znám a je to výborný řečník. Jsem ráda, že jsem měla tu možnost se s ním setkat. Doufám, že sem ještě někdy přijede a zase nás všechny povzbudí. Za to moc díky!

P. Marcel je úžasný borec se smyslem pro humor.

Moc se vám to povedlo. Má to krásný přirozený průběh, kde nejsou zbytečné prodlevy, ale zároveň jsou důležité přestávky na odpočinutí, doznění... Moc krásné prostředí. Dík!

Obnova ve Slavkově! To mám blízko, je to sobota, super! Kdo to vede? O. Marcel... Tak tím je to jasné. Pokud práce dovolí, pojedu. A tak jsem tu, po brzkém vstávání ještě trochu nepoužitelná. Těším se na setkání s o. Marcellem – to je mé očekávání. Zbytkem se nechávám nést a myslím, že moje současné vnitřní rozpoložení, si z dnešního dne vytáhne, co bude potřebovat. Stalo se. Za chvíli bude mše, pak odjíždím na adventní bdění na Vranov. Jsem unavená, bolí mě hlava, ale nelituji. Vnitřní zážitek pro mě nejdůležitější si ponechám pro sebe, odpusťte. Je - li to možné, prosím

o modlitbu za moji nemocnou mámu... Ať Hospodin vede vaše životy. .

Líbilo se mi, jak jsem se mohl vyzpovídat. Pro ten guláš bych možná uvažoval i o vstupu do kláštera. I knedle byly dobré. Pán Bůh zaplať.

Moc děkuji za tuto obnovu otci Marcelovi i sestřám, které ji umožnily. Do Slavkova jezdím na obnovy pravidelně a vždy jsou pro mě velkým přínosem. Myslím, že každý se potřebuje na chvíli zastavit, zhodnotit svůj život a začít znovu. V tomto mi obnovy moc pomáhají. Je to možnost si uspořádat životní hodnoty, což ve dnešním uspěchaném světě neděláme. Jinak o. Marcel má úžasný vztah k mládeži, takže opravdu ví, co nejvíc potřebujeme slyšet. Nejvíc mě zaujala myšlenka o narušené přirozenosti, kdy otec vysvětloval, jak je v člověku nevyváženost mezi rozumem, vůlí a citem.

Zapsala s. Gregorie, redakce

Milulášská besídka

Neděle 6. prosince, Dům Svaté Rodiny. Besídka začala zpěvem písní a modlitbou dětí i rodičů. Následovaly dílničky, kde děti s rodiči vyráběli vánoční dárečky. Na závěr přišel sám svatý Mikuláš, doprovázený ministranty a spoustou malých andělků. *Redakce*

Poděkování za úrodu

V neděli 11. 10. naše farnost společně děkovala za úrodu. Starost o přípravu tentokrát svěřil otec Milan křesťanské třídě MŠ, a tak jsme v obětním průvodu spojeném s prosbami mohli vidět naše nejmenší. Přinášeli nejen úrodu, ale i symboly

toho, co je třeba, aby úroda vyrostla – světlo, hlínu, semena nebo vodu. Zvládli to moc pěkně! Děkujeme také schole, protože nám během obětního průvodu zpívala píseň, kterou se děti ve školce modlí před jídlem. *Sestra Josefa*

Z důvodů velkého množství příspěvků jsme zařadili témata Lidových misí do příštího Urbánku, který vyjde začátkem února. Děkujeme za pochopení.

Víra velký dar

Byla jsem pozvána na svatební obřad a hostinu. Každý, jak již to bývá, rád obdaruje novomanžele co nejhodnějším dárkem, a tak i já jsem zvažovala, čím originálním člověk udělá velkou radost. Jen chci podotknout, že svatební obřad se konal na Městském úřadě. Při odpoledním nákupu jsem sice nějaký dárek v obchodním centru vybrala, ale stále jsem v srdci cítila, že to není vše tak, jak bych si představovala. Stále jsem přemýšlela, co tedy

ještě sehnat. Po obřadu, když jsme šli manželům blahopřát, jsem dostala myšlenku, co víc člověk může dát, než Boží požehnání od Pána. A tak nejdříve jsem dotyčným požehnání předala a poté jim přála, jak již to bývá hodně štěstí do společného života. V tu chvíli jsem měla velkou radost a naději, že člověk skutečně předal to nejcennější, co jen mohl. Vždyť Pán je Stvořitelem všeho na zemi i na nebi.

K. I.

Můj kousek Paříže

Je pochmurný podzim. Slunce pomaloučku zapadá a já piji čaj ze svého oblíbeného hrnečku, který jsem si koupila ve Francii. Je celý černý, jen jeho vnitřek má žlutou barvu. Ale nejkrásnější na něm je, že má žlutou barvou na sobě napsána nejdůležitější místa Paříže. Vždy, když se na něho dívám, vzpomenu si na ty krásné okamžiky, které jsem v Paříži mohla prožít.

Pohlédnu na něj a do oka mi padne velký nápis Tour Eiffel. Zavírám oči a najednou jsem nahoře na „Eiffelovce“. Vítř si pohrává s mými vlasy a lidi dole jsou malí jako mravenci. Lidé se zde nahoře fotí a já se jen dívám okouzlená tou nádhrou. Do očí mi padají kapky deště, ale já se nemohu odtrhnout od krásy Paříže. Otevřu oči. Jsem zase v mém pokoji. Stačí, ale pootočit hrníčkem a nápis Notre – Dame mě přivádí zpět do Paříže, ale tentokrát o kousek dál. Znovu vidím krásnou katedrálu. Už jen jeho mohutnost a krása svědčí o tom, že stojím před architektonickým skvostem. Vstoupím dovnitř a je mi najednou do pláče. Není to tím, že by to vevnitř bylo nějak zvlášť nádherné, ale atmosférou. Byla jsem v tolika kostelích v Paříži, ale nikde nebyla taková atmosféra. Sedím a rozjímám. Zde se konaly největší události v dějinách Francie. Poslouchám, jak někdo potichu hraje na varhany a nechávám

vám se unášet. Tento okamžik mám vrytý na celý život ve svém srdci.

Už jsem zase zde v realitě a pohlédnu na další nápis je to Sacre – Coeur. Jako první mě napadne „tisíce“ schodů, které jsem musela vyšlapat a potom nádherný bílý chrám, jako by se vznášel nad celou Paříží. Opět nemám slov. Jsem na nejvyšším místě Paříže. Lidé kolem mě chodí a usmívají se. Najednou jsme si všichni blíž.

Jsem zase z proslulé Paříže zpátky ve svém pokoji. Slunce už zapadlo. Kolem mě je ticho.

Narušuje ho jen tikot hodin. Louvre. Při tomhle slovu vidím zdánlivě nekonečné chodby vyplněné tisícovkami vzácných obrazů, soch a archeologických vykopávek. Ale samozřejmě nejvíc Mona Lisa a její záhadný úsměv. Lidi se na mě tlačí, ale já se jen okouzleně dívám. Stačí se jen otočit a pohlédnu na obrovský obraz od Paola Veronese Svatba v Káni. Ježíš sedí uprostřed a dívá se na mě. V tu chvíli mám pocit, že se známe už strašně dlouho a že zde v téhle místnosti plné lidí jsem jen já a On.

Paříž má plno okouzlujících míst, ale tyhle jsou opravdu nejkrásnější. Takový je tedy můj kousek Paříže. Je to na první pohled obyčejný hrnek, ale pro mě je to něco víc. Zázitek na celý život.

L. J.

Čtenářský tip

Všem, které zajímá Evropa, její nynější podoba i další směřování a kteří se nespokojí s často povrchními televizními či novinovými analýzami, doporučuji knihu s názvem *Evropa Benedikta z Nursie v krizi kultur*. Jedná se o text přednášky kardinála Josepha Ratzingera přednesené na Škole katolické kultury S. Croce v Bassanu v Itálii, který v roce 2006 v překladu Josefa Kolářka vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Kniha je rozdělena do tří částí: Krize kultur, Evropa a právo na život a Co znamená věřit.

V první části své přednášky se kardinál Ratzinger zamýšlí nad protikladem dvou kultur, které poznamenaly Evropu – křesťanstvím a osvícenstvím. Tento protiklad se podle něj jasně projevil například ve dvou sporných bodech debaty o tzv. Evropské ústavě: v otázce odkazu na Boha a ve zmínce o křesťanských kořenech Evropy. Tvzení, že zmínka o křesťanských kořenech Evropy zraňuje city mnoha nekřesťanů, kteří jsou v Evropě, kardinál Ratzinger považuje za málo přesvědčivé, protože jde především o historickou skutečnost, kterou nikdo nemůže vážně popírat. Ptá se: „Kdo by měl být uražen? Či totožnost je ohrožována? Muslimové, kteří bývají v tomto ohledu často s oblibou uváděni, se necítí ohroženi našimi křesťanskými základy, nýbrž cynismem zesvětštělé kultury, která popírá své základy. Ani naši židovští spoluobčané nejsou uraženi odkazem na křesťanské kořeny Evropy, neboť tyto kořeny sahají až k hoře Sionu... Totéž platí o odkazu na Boha: příslušníky jiných náboženství neuráží odkaz na Boha, jako spíše pokus vybudovat lidské společenství absolutně bez Boha“.

Dále se zamýšlí nad tím, zda je raciona-

listická filozofie všeobecně platná a zda je úplná. Na obě otázky odpovídá ne a vysvětluje proč. V závěru výkladu dospívá k přesvědčení, že „pravý protiklad, jenž charakterizuje dnešní lidstvo, není mezi různými náboženskými kulturami, nýbrž mezi radikální emancipací (osvobozením) člověka od Boha, od kořenů života na jedné straně a mezi velkými náboženskými kulturami na straně druhé“. Dojde-li podle něj ke střetu kultur, nebude to střetnutí velkých náboženství, ale střet mezi radikálním osvobozením člověka a velkými historickými kulturami.

A právě zde nynější papež Benedikt XVI. připomíná odkaz Benedikta z Nursie, patrona Evropy a zakladatele západního mnišství, který se „v době zmaru a úpadku uchýlil do nejdlehlší samoty a dokázal po všem očistování, jenž musel podstoupit, znovu vystoupit na světlo, vrátit se... vložit své síly do mnoha trosk a vytvořit nový svět“. Kde je tedy podle Benedikta XVI. východisko z dnešní situace a naděje pro Evropu i celý svět? V lidech, „...jejichž rozum je osvícen světlem Božím a jimž Bůh otevře srdce tak, aby jejich rozum dokázal mluvit k rozumu druhých, a aby jejich srdce dokázalo otevřít srdce druhých. Pouze skrze lidi, kterých se dotkl Bůh, se Bůh může vrátit k lidem“.

První část přednášky je dále rozvinuta do konkrétních úvah o potřebě uznání posvátnosti života a jeho nedotknutelnosti (druhá část) a do hledání odpovědí na otázku Co znamená věřit (třetí část).

Ačkoliv se nejedná o oddechové čtení, rozhodně stojí za trochu času a námahy.

Joseph Ratzinger, Evropa Benedikta z Nursie v krizi kultur. Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.

Mgr. Renáta Bláhová

Pro vybavení fary v Nížkovcích sháníme zachovalý nábytek za odvoz (obývací stěna, části kuchyňské linky, pohovka, stůl, židle, sedací souprava apod.) Kontaktujte P. Milana (604 280 160).

Povídka o malém námořníkovi

V jedné vesničce u moře žil malý chlapec. Měl moře rád a často se na něj chodil dívat i večer, když už byly tma. Za jasných nocí vídal v dálce zvláštní světlo. To světlo ho lákalo. Snil o tom, že až bude velký, postaví plachetnici, přepluje moře a zjistí, odkud to světlo pochází. Když řekl o svém snu dospělým, ti se jen poušmáli a říkali si, že je to ještě dítě a snad dostane rozum.

Když chlapec vyrostl, stal se z něj velmi šikovný mladý muž. Od svých rodičů se naučil spoustu dovedností a také z knih o moři a námořnicích se mnoho dozvěděl. Stále myslel na svůj sen. S pomocí dobrých kamarádů opravdu postavil plachetnici. Když se ale chtěl vydat na cestu, všichni ti, kdo ho „měli rádi“, ho začali od cesty zrazovat. Předkládali mu různé rozumné dospělácké důvody – že možná není ještě ta vhodná doba, že na takovou cestu není dost silný, co když má málo zásob na cestu, co když přijde bouře a smete jeho loď... Nebylo by lepší zůstat pěkně doma v teple (s námi) a nic nepodnikat, žít „spokojeně“ od teď až do smrti?

Námořník nakonec vyplul a my můžeme doufat, že dosáhl svého cíle a byl šťastný. Anebo možná vyplul, cestou zjistil, že cesta je příliš obtížná a vrátil se – přesto byl šťastný, že to zkusil.

Důležitá je ale i otázka, kdo jsme v té povídce my. Jsme ještě tak trochu tím malým chlapcem, který po něčem touží a jde (pluje) za svým snem? Nebo už jsme jen rozumní (a někdy skeptičtí) dospělí, kteří přece vědí, že je cesta tak riskantní? Od čeho všeho zrazujeme své děti, příbuzné, přátele? Od čeho jsme se nechali odradit my sami? Kdo nám bere vítr z plachet? Je opravdu tak nerozumné pomáhat chudým na druhém konci světa, jet na dlouhou nebezpečnou cestu, studovat obtížný obor nebo chtít vychovat ještě jedno dítě apod.? Kdo z nás ví, co je „rozumné“? Co je vlastně zisk a co ztráta?

Přeji nám všem, aby z našeho života nevyprchala jak naděje a odhodlání malých dětí tak ani sny. Co na tom, že nevíme, jak to dopadne. Stačí vědět, za čím chceme jít.

L.K.

Proč se těším na Vánoce?

Zeptali jsme se dětí z 1. a 2. tříd, na co se těší a netěší o Vánocích. Tady jsou jejich odpovědi:

Těším se: na dárky; na Štědrý večer; že se narodí Ježíšek; na koledy, že budeme zpívat; na stromeček, že budeme zdobit; že přijede dědeček a babička, strejca a teta, že budeme všichni; že se sejde celá rodina; že koupíme dva kapry; že nepůjdeme

do školy...já se těším!; A já se netěším! Mě to baví ve škole, protože tam vidím kamarádky i paní učitelku.

Netěším se: na zdobení stromku; až budu muset čekat.

S. Gregorie, redakce

Co bychom dali Ježíškovi k narozeninám?

Odpovědi dětí z křesťanské třídy Oveček MŠ Zvidálek.

Nakreslila bych mu obrázek; dala bych mu dort radost by měl z kočárku, ve kterém by ho Panna Maria vozila; postavil bych mu

ze stavebnice postýlku; byla bych hodná, aby měl radost; dal bych mu dinosaura; a já kuželky.

pí. E. Knotková, S. Josefa

Farní charita informuje

Charita Česká republika uspořádá v roce 2010 opět Tříkrálovou sbírku. Charita pomáhá potřebným u nás a financuje i mnoho projektů v zahraničí. Svou pomoc zaměřuje nejen na přímou pomoc postiženým přírodními katastrofami, ale podporuje také vzdělání v různých částech světa, aby byli tamější lidé schopni vyvinout vlastní úsilí a hledat cesty, jak si pomoci sami. Také na tyto projekty je určena část Tříkrálové sbírky. Pomozte, prosíme, podle svých možností Charitě, v její činnosti, darem při Tříkrálové sbírce, která ve Slavkově proběhne v sobotu 9. 1. 2010.

Farní charita Slavkov

Varhanický kurz ve Slavkově

V sobotu 17. října byl zahájen již šestý vzdělávací kurz *Musica sacra* pro chrámové varhaníky, tentokrát ve Slavkově. Díky intenzivní propagaci a podpoře místního děkana P. Milana Vavra se v sále slavkovské fary sešlo více než 40 zejména mladých zájemců. Kurz bude tradičně probíhat vždy jednou měsíčně v sobotu po dobu tří let (data jednotlivých setkání budou uveřejněna na www.musicasacra.cz). První dvě hodiny (9–11 hod.) se konají společné přednášky teoretických předmětů (liturgika, hudební nauka, nauka o varhanách, dějiny chrámové hudby, gregoriánský chorál aj.). Ve zbývajících dvou hodinách (11 až

13 hod.) se kurzisté rozcházejí v malých skupinkách k nástrojům, kde probíhá výuka varhaní hry pod vedením učitelů. Mimo obvyklý pedagogický tým MS (W. Türk, S. Holíková, D. Postránecký) jsou to místní profesionální varhaníci MUDr. Olga Frydrychová a Ing. Bc. Karol Frydrych a konzervatorista Jan Šprta. Při poradě pedagogického týmu, která následovala po úvodním bloku varhaní hry, všichni zúčastnění konstatovali neobvykle vysokou technickou úroveň kurzistů a jejich velký zájem o službu chrámových varhaníků. Za toto i mnohé jiné Deo gratias!

Willi Türk, Svatava Holíková

Pramínek zahajuje

Mateřské a rodinné centrum *Pramínek* o.s. zahájilo v Domě Sv. Rodiny od 2. 12. 2009 svou činnost. Tato aktivita nás – maminek na rodičovské „dovolené“ – je určena všem rodičům (prarodičům) s dětmi od kojeneckého do předškolního věku, ale i všem ostatním, kteří si chcete hrát, tvořit, učit se, dozvědět se něco nového...

Scházíme se pravidelně ve **středu od 15 do 17 hod.** k výtvarným a rukodělným činnostem a také pohybovým hrátkám a cvičení. Dále pak v **pátek od 9 do 11.30 hod.**

k hudebním a rytmickým hrátkám a zábavné angličtině.

Vstupné v prosinci je dobrovolné, od ledna 2010 se můžete stát členem Pramínku a získat tak za 300,- Kč do 30. 6. 2010 vstup do Pramínku na jakékoliv dny.

S sebou potřebujete: bačkůrky, jídlo + pití a chuť si hrát.

Těšíme se na vás!

Pavla Blackmore, Blanka Přerovská a Eva Ptáčková

Daruj,

pouze za odvoz, rýsovací prkno tzv. „pantograf“. Ve Slavkově, vhodné pro studenty.
Kontakt: 736 153 061

Homilie Sv. otce Benedikta XVI. na eucharistické slavnosti v Brně 27. 9. 2009

Milí bratři a sestry!

„Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím“ (*Mt 11,28*). Ježíš zve každého svého učedníka, aby s ním zůstal, aby v něm našel posilu, oporu a útěchu. S tímto pozváním se obrací především na naše liturgické shromáždění, ve kterém je zde, spolu s Petrovým nástupcem, v myšlenkách shromážděno celé vaše církevní společenství. Můj pozdrav je určen všem společně a každému jednotlivě: na prvním místě brněnskému biskupovi, kterému děkuji i za srdečná slova, s nimiž se na mě obrátil na začátku mše svaté, pánum kardinálům i dalším přítomným biskupům. Zdravím kněze, jáhny, seminaristy, řeholníky a řeholnice, katechety a pastorační pracovníky, mládež a četné rodiny. Vítám rovněž vážené představitelky veřejného života a zástupce armády, obzvláště prezidenta republiky s chotí, primátora města Brna a hejtmana Jihomoravského kraje, regionu s bohatou historií, kulturou, průmyslem a obchodem. Dále bych chtěl srdečně přivítat poutníky z celé Moravy a z diecézí ze Slovenska, Polska, Rakouska a Německa. Milí přátelé, z důvodu povahy dnešního liturgického shromáždění jsem rád přijal záměr, který ve své řeči již naznačil váš biskup, a to zaměřit biblická čtení mše svaté k tématu naděje: přijal jsem jej s myšlenkou jak na obyvatele této milé země, tak na Evropu a lidstvo celého světa, které prahne po něčem, o co by pevně opřelo svou budoucnost. Ve své druhé encyklice – *Spe salvi* – jsem zdůraznil, že jediná „jistá“ a „spolehlivá“ naděje (sv. 1) je v Bohu. Historická zkušenost ukazuje, k jakým absurditám dospěje člověk, když vyloučí Boha z horizontu svých rozhodnutí a svého jednání. Vidíme, že není snadné vytvořit společnost založenou na dobru, spravedlnosti a bratrství, protože lidská bytost je svobodným tvorem a jeho svoboda zůstává křehkou. Musíme svou svobodu stále znovu a znovu zaměřovat k dobru. Nesnadné hledání „správných zřízení lidských věcí“ je úkolem pro všechny generace (sv. tamtéž, 24–25). A proto, milí přátelé, jsme zde hlavně proto, abychom naslouchali slovu, jež nám ukazuje cestu vedoucí k naději; ba dokonce nasloucháme Slovu, které jediné nám může dát pevnou nadě-

ji, protože je Slovem Božím. V prvním čtení (*Iz 61,1-3a*) se prorok Izaiáš představuje jako obdařený posláním hlásat všem zarmouceným a chudým osvobození, útěchu, radost. Tento text převzal Ježíš a začlenil jej do svého kázání. Dokonce výslovně řekl, že prorokovo zaslíbení se vyplnilo na něm (sv. *Lk 4,16-21*). Plně se uskutečnilo, když nás Ježíš svou smrtí na kříži a zmrtvýchvstáním osvobodil z otroctví sobectví a zla, hříchu a smrti. A toto je poselství spásy, starobylé a vždy nové, jež církev hlásá od pokolení do pokolení: Kristus ukřižovaný a zmrtvýchvstalý, Naděje lidstva! Toto slovo spásy zaznívá silně i dnes, v našem liturgickém shromáždění. Ježíš se s láskou obrací k vám, synové a dcery této pozeňnané země, v níž už před více než tisíci lety bylo zaseto semínko evangelia. Vaše země, stejně jako i jiné státy, se nachází v kulturní situaci, která je často radikální výzvou pro víru, a tedy i pro naději. Jak víra v Boha, tak naděje byly totiž v moderní době „přemístěny“, byly odsunuty na rovinu pouze soukromou a nadpозemskou, zatímco v běžném a veřejném životě se prosadila víra ve vědecký a ekonomický pokrok (sv. *Spe salvi*, 17). Víme všichni, že tento pokrok je dvojznačný: otevírá možnosti pro dobro, zároveň má však i negativní dopady. Technické vynálezy a zdokonalení společenských struktur jsou důležité a jistě potřebné, leč nestačí k tomu, aby zaručily morální blaho společnosti (sv. tamtéž, 24). Ano, člověk potřebuje být osvobozen od materiální tísně. Mnohem podstatnější však je, aby se zachránil před zlem, které postihuje ducha. A kdo jiný jej může zachránit, ne-li Bůh, který je Láska a zjevil svou tvář všemohoucího a milosrdného Otce v Ježíši Kristu? Naší pevnou nadějí je tedy Kristus: v něm nás Bůh miloval až do krajnosti a dal nám život v hojnosti (sv. *Jan 10,10*), život, po kterém každý člověk, někdy třeba nevědomě, prahne. „Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím“. Tato slova, napsaná velkými písmeny nad vchodem vaší brněnské katedrály, nyní Ježíš adresuje každému z nás a dodává: „Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek“ (*Mt 11,29-30*). Můžeme zůstat

neteční vůči jeho lásce? Zde jako jinde v minulých staletích mnozí trpěli pro věrnost evangeliu a neztratili naději. Mnozí se obětovali, aby vrátili důstojnost člověku a svobodu národům, když ve velkorysém přinutí ke Kristu našli sílu budovat nové lidstvo. A stejně tak v současné společnosti: mnohé formy chudoby vznikají z osamělosti, z nedostatku lásky, z odmítnutí Boha a z tragédie člověka, který si myslí, že si může stačit sám nebo naopak že je pouhým bezvýznamným a pomíjejícím jevem. V tomto našem světě, který se ztrácí, „když důvěřuje pouze lidským plánům“ (srv. *Caritas in veritate*, 53), jedině Kristus může být naší spolehlivou nadějí. To je zvěst, kterou my křesťané jsme povoláni každodenně hlásat a dosvědčovat. Hlásejte ji, milí kněží, tím, že zůstanete niterně sjednoceni s Ježíšem a budete konat s nadšením svou službu, s jistotou, že nebude mít nedostatku ten, kdo mu důvěřuje. Budte Kristovými svědky, vy, milí řeholníci a řeholnice, když budete radostně a důsledně uskutečňovat evangelijní rady, a tím budete uka-

zovat, jaká je naše skutečná vlast: nebe. A vy, milí laici, mladí i dospělí, vy, milé rodiny, přetete o víru v Krista své rodinné, pracovní a školní plány, jakož i aktivity v každé oblasti společnosti. Ježíš nikdy své přátele neopustí. Ujišťuje o své pomoci, protože nic nelze konat bez něho, zároveň však vyžaduje, aby se každý osobně nasadil a šířil jeho univerzální poselství lásky a pokoje. Budiž vám povzbuzením příklad svatých Cyrila a Metoděje, hlavních patronů Moravy, kteří evangelizovali slovanské národy, a svatých Petra a Pavla, kterým je zasvěcena vaše katedrála. Pohleďte na zářivé svědectví svaté Zdislavy, matky, jež vynikala skutky zbožnosti a milosrdenství; na svatého Jana Sarkandra, kněze a mučedníka; na svatého Klementa Mariu Hofbauera, kněze a řeholníka, narozeného v této diecézi a svatořečeného před sto lety, či na blahoslavenou Restitutu Kaffkovou, řeholnici narozenou v Brně a zavražděnou nacisty ve Vídni. Kéz vás doprovází a ochraňuje Maria, matka Krista Pána, naší naděje. Amen!

Promluva Sv. otce Benedikta XVI. před Anděl Páně

Milí bratři, milé sestry!

Blížíme se ke konci tohoto slavnostního obřadu a polední čas nás zve k modlitbě Anděl Páně. Jsem rád, že se ji mohu pomodlit zde, v srdci Moravy, v krajíně bratrsky sjednocené s Čechami, v zemi vyznačující se po mnoha staletí křesťanskou vírou připomínající počátky odvážné mise svatých Cyrila a Metoděje. Je tomu nyní už 20 let, kdy se Jan Pavel II. rozhodl navštívit střední a východní Evropu po pádu totalitního komunistického režimu. Chtěl začít svou pastýřskou cestu na Velehradě, v centru slavných unionistických kongresů jako předchůdců ekumenismu mezi slovanskými národy, známém v celém křesťanském světě. Kromě toho si pamatujete na jinou jeho návštěvu: v roce 1995 na Svatém Kopečku u Olomouce s nezapomenutelným setkáním s mládeží. Chtěl bych myšlenkově navázat na učení svého ctihodného předchůdce a vyzvat vás, abyste zůstali věrni svému křesťanskému povolání a evangeliu, abychom společně vytvářeli budoucnost solidarity a míru. Morava je země bohatá na mariánská poutní místa, která zástupy věřících navštěvují během celého roku. V tomto okamžiku se chci v myšlenkách odebrat na pouť na zales-

ný vrch Hostýn, kde uctíváte Madonu jako svou ochránkyni. Panna Maria ať udržuje bdělou víru vás všech, víru živou také četnými lidovými tradicemi s kořeny v minulosti, tradicemi, které se však vy správně snažíte uchovat, aby nezaniklo vroucí rodinné soužití v obcích a městech. Občas s jistou nostalgií zjistíme, že rytmus moderního života má snahu setřít některé stopy minulosti bohaté na víru. Je důležité naopak neztratit ze zřetele ideál, který vyjadřovaly tradiční zvyky, a především by mělo být udržováno duchovní dědictví vašich předků, aby bylo nejen zachováno, ale aby i odpovídalo potřebám dnešní doby. V tom vám pomáhá Panna Maria, do jejíž ochrany znovu svěřuji vaši církev a celý český národ.

ANDĚL PÁNĚ ...

Moji milovaní, je pro mě velikou radostí být dnes s vámi zde v Brně, v srdci Moravy. Zdravím také všechny, kteří jsou s námi spojeni sdělovacími prostředky. S láskou pamatuji i na starší osoby, na trpící a na nemocné. Prosím vás všechny o vzpomínku v modlitbě, tak jako já vás ujišťuji svou duchovní blízkostí. Nechť vás všemohoucí Bůh zahrne hojnými nebeskými milostmi a požehnáním!

Svatost smíření před Vánocemi:

pondělí 21. 12. a úterý 22. 12. farní kostel,
17.00 – 19.00, zpovídá více kněží.

24. 12. Štědrý den

Betlémské světlo dopoledne v kostele.

Štědrovečerní mše sv. pro rodiny s dětmi,
farní kostel 15.30, zpívá schola s hudebním
doprovodem.

Půlnoční mše svatá, farní kostel 23.00, zpívá
PS Gloria „II. pastýřská mše Fr. Kolaříka“.

Další půlnoční v okolí: Nížkovice 20.00,
Hodějice 21.00, Heršpice 21.30, Němčany
22.30

25. 12. Narození Páně

Mše sv. Slavkov pouze v **9.30**, zpívá PS
Gloria, večerní nebude.

26. 12. sv. Štěpána

Mše sv. Slavkov pouze v **9.30**, zpívá schola.

27. 12. neděle – Svátek Svaté Rodiny

Mše sv. s modlitbou za rodiny Slavkov **8.30** hra-
je Zámecká kapela „Koledová žestová mše“,
v 18 h mše sv. s lidovým zpěvem koled.

Klub aktivních seniorů, farní sál, pondělí
28. 12. 2009 v 18 h Krása vánoční koledy
11. 1. 2010 v 18.00 Bezpečnost seniorů

31. 12. sv. Silvestr

Děkováná mše sv. v 16.00 s přehledem za rok
2009.

Prohlídka zvonů a hodin s výstavkou
„Návštěva Benedikta XVI. V ČR“, 31. 12.
od 14.00 do 16.00.

1. 1. 2010 Nový rok

Mše sv. Slavkov **9.30** a 18.00.

3. 1. neděle Slavnost Zjevení Páně

Mše sv. s žehnáním vody, křídly a kadidla,
v 8.30 zpívá PS Gloria, v 18.00 mše sv.
s lidovým zpěvem koled.

**Sbírky o Vánocích v kostele budou na potře-
by kostela.**

Úřední hodiny na faře: středa **9.30–12.00** a **15.30–16.30** pátek **9.30–12.00**

Kontakt:

Tel.: 544 221 587, 604 280 160
rkf.slavkov@biskupstvi.cz www.farnostslavkov.cz

NÁVŠTĚVY BETLÉMU ve farním kostele
a u sester v klášteře na Zahradní ulici:
Štědrý den 24. 12. a Silvestr v době 14.00 -
15.30.

Narození Páně 25. 12., Sv.Štěpána 26. 12., 1.
1. 2009 Nový rok v době 10.30–11.30
a 14.00–16.00 h.

Tříkrálová sbírka, sobota 9. 1.

Ples slavkovského děkanství 23. ledna 2010
v Brankovicích

Pozvání k ekumenickým bohoslužbám

Zveme vás na ekumenické bohoslužby, set-
kání našich církví, které proběhnou v rám-
ci Týdne modliteb za jednotu křesťanů:

V pondělí 18. ledna 2010 v 18.00 h v modli-
tebně Českobratrské církve evangelické ve
Slavkově na Fügnerově ulici, káže Libor
Škrla, kazatel Církve adventistů sedmého
dne.

Ve středu 20. ledna 2010 v 18.00 h v koste-
le sv. Matouše v Heršpících, káže Jarmila
Řezníčková, farářka Českobratrské církve
evangelické.

Farní divadlo Simsala Bim

srdečně zve na pohádku
„Vendulka a 11 trpaslíků“

Představení budou v sále římskokatolické
fary:

Premiéra v sobotu 23. 1. v 16.00

Reprízy: v neděli 24. 1. v 15.00

v sobotu 30. 1. v 16.00

v sobotu 6. 2. v 16.00

Derniéra v neděli 7. 2. v 15.00

Pravidelné bohoslužby: neděle 8.30 a 18.00,
úterý bohoslužba pro děti 18.00, čtvrtek
7.00, pátek 18.00, sobota 7.30.

**URBÁNEK Časopis farního společenství ve Slavkově u Brna, Němčanech, Hodějicích,
Heršpících. Ročník XII, číslo 4/2009. Vyšlo 20. prosince 2009.**

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Slavkov u Brna.

Uzávěrka příštího čísla 31. ledna 2010.

Příspěvky – nejlépe zašlete mailem na adresu: petrasankova@seznam.cz nebo na faru

Sponzorský tisk: OLPRINT, Jaroslav Olejko, Šlapanice